

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci žalobkyně **L. T.**, bytem X, zastoupené JUDr. Věrou Surmíkovou, advokátkou se sídlem Jugoslávská 481/12, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení **1)** J. H., bytem X, **2)** K. V., bytem X, zastoupeného JUDr. Janem Vydrou, advokátem se sídlem Hošťálkova 1 b, Praha 6, **3)** D. V., bytem X, **4)** P. T., bytem X, , **5)** I. T., bytem X, adresa pro doručování X a **6)** J. Š., bytem X, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2015, sp. zn.: SZ_051809/2015/KUSK, č. j.: 051809/2015/KUSK-1-DOP/Nech, o veřejně přístupné účelové komunikaci,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2015, sp. zn.: SZ_051809/2015/KUSK, č. j.: 051809/2015/KUSK-1-DOP/Nech, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 11.228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její právní zástupkyně JUDr. Věry Surmíkové, advokátky.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou ke zdejšímu soudu dne 9. 10. 2015 domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2015, kterým bylo potvrzeno deklaratorní rozhodnutí Obecního úřadu Slapy (dále jen obecní úřad) o tom, že veřejně

přístupná účelová komunikace se nachází jen na části pozemku parc. č. x v k. ú. P. u S. specifikované ve výroku rozhodnutí. Žalobkyně jako navrhovatelka žádala obecní úřad o vydání rozhodnutí deklarujícího existenci veřejně přístupné účelové komunikace v celé délce pozemku parc. č. x (dále též „předmětný pozemek“).

Žalobkyně namítla, že považuje závěr správního orgánu prvního stupně, následně potvrzený napadeným rozhodnutím, že ve vztahu k části pozemku parc. č. x v k. ú. P. u S., není splněna podmínka nutné komunikační potřeby, za nesprávný. Uvedla, že není pojmově možné, aby veřejně přístupná účelová komunikace přestala mít tento charakter pouze na základě převodu vlastnického práva k pozemku, na kterém je umístěna, do vlastnictví určitého subjektu. Dovození-li tedy správní orgány, že na celém předmětném pozemku se nejméně od roku 1963, resp. 70. let minulého století nacházela veřejně přístupná účelová komunikace (což žalobkyně vyrozuměla z toho, že na části předmětného pozemku se dle názoru správních orgánů již nenachází), tedy že podmínka nutné komunikační potřeby byla logicky naplněna ve vztahu k předmětnému pozemku jako celku, postrádá žalobkyně v jejich rozhodnutích relevantní důvody pro to, že nutná komunikační potřeba byla v části předmětného pozemku dána pouze ve vztahu k pozemkům parc. č. x, parc. č. x a parc. č. x.

Rovněž namítla, že správní orgány obou stupňů dále opakovaně nesprávně uvedly, že jak předmětný pozemek, tak pozemky parc. č. xxx v k. ú. P. u S. jsou ve vlastnictví téže osoby, zatímco předmětný pozemek je ve výlučném vlastnictví pana K. V., pozemky parc. č. x a parc. č. x jsou dle zápisu v katastru nemovitostí součástí společného jmění pana V. a jeho manželky a pozemek parc. č. x je v podílovém spoluvlastnictví pana V a jeho manželky. Toto opomenutí je podstatné proto, že ze shodného vlastnického režimu uvedených nemovitostí správní orgány dovodily absenci nutné komunikační potřeby, jež je dle jejich závěrů jedinou podmínkou chybějící pro to, aby mohl být celý předmětný pozemek prohlášen za veřejně přístupnou účelovou komunikaci.

Dále namítla, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu není pojmově vyloučeno, aby jedna souvislá dopravní cesta, vedoucí přes několik pozemků, byla na některých pozemcích veřejně přístupnou účelovou komunikací a na některých pozemcích pouze dopravní cestou založenou formou věcného břemene. Tentýž závěr však nelze učinit o souvislé dopravní cestě umístěné na jednom pozemku, a to proto, že výrok správního orgánu prvního stupně se tím stává nekonkrétním, jelikož hranice, kde předmětný pozemek dle názoru správního orgánu přestává být veřejně přístupnou účelovou komunikací, jednak není v prostoru nijak patrná a nebyla vymezena geometrickým plánem, a jednak byla správními orgány určena zcela svévolně zřejmě ve snaze legalizovat současný faktický stav.

Uvedla, že za plnohodnotnou alternativu nelze považovat přístup přes pozemek parc. č. x, jelikož cesta na něm je příliš úzká a neumožňuje otáčení vozidel. Poukázala na to, že osoba zúčastněná na řízení č. 2 kupovala předmětný pozemek v době, kdy jí byl jeho charakter znám. Konečně poukázala na to, že v důsledku napadeného rozhodnutí není zajištěn přístup k pozemku parc. č. x.

Z výše uvedených důvodů navrhla zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně není aktivně legitimována k podání žaloby na přezkoumání rozhodnutí správním soudem, protože se nejedná o rozhodnutí, kterým by se jí zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala její práva nebo

povinnosti. Uvedl, že žalobkyně je vlastnící nemovitostí p. č. xx v k. ú. P. u S. a pro příjezd a odjezd k těmto nemovitostem je možno použít veřejně přístupnou komunikaci na pozemku p. č. x v k. ú. P. u S. Rozhodnutí o charakteru pozemku p. č. x v k. ú. P. u S., se užívání nemovitostí žalobkyně nijak nedotýká. Žalobkyně se domáhá ochrany práv jiných účastníků řízení, vlastníků nemovitostí, ke kterému však nebyla zmocněna. Pozemek p. č. x v k. ú. P. u S. umožňuje přístup severním směrem, ve své západní části, souběžně s komunikací na pozemku p. č. x v k. ú. P. u S., ve shodné šířce v celé své délce. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

Osoby zúčastněné na řízení č. 3 - 5 se k žalobě nevyjádřily. Osoba zúčastněná na řízení č. 1 ve svém vyjádření uvedla, že s obsahem žaloby zcela souhlasí.

Osoba zúčastněná na řízení č. 2 ve svém vyjádření uvedla, že žalobkyně je vlastnící rekreačního objektu - zahrady parc. č. x (všechny dále uváděné pozemky jsou v k. ú. P. u S. - poznámka soudu) a rekreačního objektu - chaty č. st. x. Přístup k jejímu pozemku a chatě je zcela zajištěn po pohodlné a rovinné zpevněné cestě. Dále uvedl, že jak vyplynulo z dokazování před správním orgánem, na pozemku parc. č. x se opravdu nelze otáčet. Avšak jak z tohoto dokazování jasné plyne, že pozemek parc. č. x je v oné západní části natolik široký a dlouhý, že otáčení zcela umožňuje, a to nejen osobním automobilům. To se také běžně děje. Uživatelé dotčených nemovitostí většinou k otočení využívají pozemek parc. č. x v místě jeho větvení, nebo se otáčejí bez problémů v prostoru oné „louky“, jak tuto část pozemku označuje žalobkyně. Rovněž uvedla, že otázka přístupu k pozemku parc. č. x se žalobkyně nijak netýká, navíc přístup na pozemek parc. č. x osobním vozem je zcela možný, ovšem po té, kdy by si majitelka pozemku parc. č. x vjezd na něj upravila. Proto navrhla zamítnutí žaloby.

V replice k vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení žalobkyně uvedla, že pozemek parc. č. x v západní části není dostatečně široký a zcela pojezdný, jak tvrdí osoba zúčastněná na řízení č. 2. Je naopak pro otáčení vozidel zcela nezpůsobilý šířkou i povrchem. Někteří řidiči se v tomto místě sice otáčejí, ovšem jsou nuceni zajíždět na neoplocené soukromé pozemky parc. č. xx. Ostatně i Obecní úřad Slapy v rozhodnutí 409/2014/Ne/3 na str. 4 konstatuje: *„Otočení je možné již pouze přímo na pozemcích, ne na příjezdové komunikaci.“* Na pozemcích se ovšem otočit nelze. Couvání až několik stovek metrů nelze považovat za naplněnou komunikační potřebu.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 20. 8. 2014 podala žalobkyně obecnímu úřadu žádost o deklaraci pozemku p. č. x jakožto veřejně přístupné účelové komunikace podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

Dne 2. 12. 2014 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. OúSl-409/2014/Ne/3, kterým rozhodl 1) že na pozemku p. č. x se nejméně od roku 1963 nachází veřejně přístupná účelová komunikace, a to v části, jejíž hranici tvoří pozemková parcela p. č. x, dále xxxx, přičemž tato veřejně přístupná účelová komunikace je dále ohraničena protažením hranice mezi pozemkovými parcelami p. č. xx k pozemkové parcele p. č. x a dále protažením hranice mezi pozemkovou parcelou p. č. xx k pozemkové parcele p. č. x a 2) že na pozemku p. č. x se od 21. 02. 2011 nenachází veřejně přístupná účelová komunikace v části, jejíž hranici tvoří pozemková parcela p. č. x, přičemž další hranici této části tvoří protažení

hranice mezi pozemkovými parcelami p. č. x k pozemkové parcele p. č. x a dále protažení hranice mezi pozemkovou parcelou p. č. x k pozemkové parcele p. č. x. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že parcela p. č. x jednoznačně slouží jako příjezdová cesta k nemovitostem přilehlým pozemkům a chatám p. č. xxxxx, které patří jiným vlastníkům než vlastníku předmětné parcely. V části, kde cesta, resp. komunikace na pozemku p. č. x sousedí s parcelami p. č. x a x, které jsou ve vlastnictví pana K. V., však nezajišťuje přístup a příjezd k cizím nemovitostem, a to ode dne, kdy tato skutečnost nastala, tj. ode dne, kdy se pan K. V. stal vlastníkem parcely p. č. x.

Dále uvedl, že je nepochybné ze shodných vyjádření účastníků, že předchozí vlastník parcely p. č. x – Družstvo pro rekreační bydlení, tuto parcelu veřejnému užívání věnoval, když ji pokryl živичným povrchem, a to za finančního příspěví jednotlivých členů družstva, a celá léta (od 70. let 20. století do současnosti) takto byla tato parcela vlastníky přilehlých nemovitostí využívána, a to i poté, co došlo k jejímu prodeji DRB současnému vlastníku panu K. V. Rovněž uvedl, že nutnost komunikační potřeby - příjezdu k parcelám a chatám je naplněna v části, ve které parcela p. č. x sousedí s parcelami vlastníků p. č. x (chata č. e. x), p. č. x (chata č. e. x), p. č. x (chata č. e. x). p. č. x (chata č. e. x), dále p. č. x, p. č. x (chata č. e. x), p. č. x (chata č. e. x). p. č. x (chata č. e. x), p. č. x. p. č. x (chata č. e. x). Tuto potřebu zajišťuje parcela p. č. x tím způsobem, že příjezd je zajištěn po parcele p. č. x a následně pokračuje po předmětné parcele p. č. x, po té její části, která přímo sousedí s výše uvedenými parcelami. Tento přístup je asi o 200 m delší než původní přístup průjezdem přes nyní ohrazenou část parcely p. č. x, což správní orgán neshledává jako podstatný rozdíl.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že souhlasí se žalobkyní, že umístění překážky, kovových vrat, v části parcely p. č. x znamená jisté ztížení přístupu spočívající v tom, že přístup k chatám a pozemkům je možný již pouze po pozemku p. č. x a dále po části pozemku p. č. x, neznamená to však zamezení přístupu k pozemkům a chatám ostatních vlastníků. Otočení je možné již pouze přímo na těchto pozemcích, ne na příjezdové komunikaci. Nelze zde však argumentovat tím, že majitelé pozemků vybudovali svá parkovací stání v důsledku svažitosti terénu bez možnosti otáčení. Vlastnické právo lze totiž omezit jen ve veřejném zájmu a jen pokud je toto omezení v tomto zájmu nezbytné. Proti tomuto zájmu nestaví odvolatelka nic jiného, než svůj zájem, aby nemusela couvat a aby si mohla vybrat, z které strany ke své chatě přijede. K otáčení a pojíždění slouží západní část veřejně přístupné účelové komunikace, popř. pozemek vlastníka, ke kterému je přístup umožněn.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.)). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

První námitka žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného spočívá v tom, že správní orgány na základě provedených důkazů dospěly k závěru, že ve vztahu k části pozemku parc. č. x vymezené v napadeném rozhodnutí pod bodem 2., není splněna podmínka nutné komunikační potřeby. Tento závěr považuje žalobkyně za nesprávný. Uvedla, že předchozí vlastník pozemku parc. č. x, Družstvo pro rekreační bydlení, které tento pozemek prodalo současnému vlastníku Karlu Vydrovi, zbudovalo na pozemku cestu z podnětu a na náklady členů družstva, aby byl zajištěn bezproblémový průjezd mezi stavbami nacházejícími se po

jejím obvodu a po obvodu pozemku parc. č. x, pozemek byl tak přenechán k obecnému užívání. Současný vlastník pozemku K. V. však s užíváním části komunikace (vymezené ve 2. výroku rozhodnutí obecního úřadu) nesouhlasí.

Podle § 7 odst. 1 ZOPK „*Účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena*“.

Veřejně přístupná účelová komunikace musí vykazovat čtyři definiční znaky. První dva plynou přímo z § 7 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého musí existovat stálá a v terénu patrná dopravní cesta (první znak) sloužící k některému z účelů uvedenému ve zmiňovaném ustanovení (druhý znak). Zbývající dva znaky dovodila soudní praxe (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06 a na něj navazující rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 7. 4. 2011, č. j. 2 As 84/2010 - 128 nebo ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012 - 42), podle níž musí být prokázán jednak souhlas vlastníka zkoumané dopravní cesty s obecným užíváním (třetí znak) a dále nutná komunikační potřeba (čtvrtý znak). Všechny čtyři znaky musí být splněny současně.

V projednávané věci není sporu o tom, že předmětná komunikace existuje jako stálá a v terénu patrná dopravní cesta, která slouží ke spojení nemovitostí, které k ní přiléhají, s ostatními pozemkovými komunikacemi. Vlastník pozemku parc. č. x však část této cesty zahradil, neboť s používáním této části cesty jako veřejně přístupné účelové komunikace nesouhlasí s odkazem, že podmínku nutné komunikační potřeby naplňuje dopravní cesta na pozemku parc.č. x a zbylá část komunikace na pozemku parc. č. x.

Soud se proto zabýval nejprve splněním podmínky nutné komunikační potřeby části komunikace na pozemku parc. č. x, kterou vlastník pozemku odňal veřejnému užívání. Při posouzení splnění této podmínky vycházel z názoru Ústavního soudu vyjádřeného v nálezu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/08: „*Jak vyplývá z definice účelových komunikací, jejich primárním účelem je zajištění přístupu vlastníků k jejich nemovitostem tam, kde neexistuje jiná alternativa přístupu (slouží pro spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi) a kde tento přístup zjevně není „upraven“ soukromoprávním institutem (např. věcným břemenem). Pouze v takto úzkém rozsahu „potřeb vlastníků nemovitostí“, kteří nemají jiný alternativní přístup ke svým nemovitostem, je totiž možné spatřovat prosazení veřejného zájmu. Jinak řečeno, existuje-li jiná alternativa přístupu, a případná účelová komunikace by tudíž neplnila roli nezbytné komunikační spojnice, je alternativní vstup do nemovitostí přes pozemek jiného vlastníka ryze soukromým zájmem vlastníka nemovitosti, který je případně upravitelný soukromoprávními instituty, nikoliv však institutem veřejného práva.*“

Dále NSS např. v rozsudku č. j. 2 As 44/2011 - 99 ze dne 16. 5. 2011 (bod 32) uvedl: „*V souladu se zásadou proporcionality musí být míra a rozsah omezení přiměřené ve vztahu k cíli, který omezení sleduje, a ve vztahu k prostředkům, jimiž je omezení dosahováno. Aby mohlo dojít k deklaraci existence konkrétní veřejně přístupné účelové komunikace, musí být*

dostatečným způsobem zjištěn veřejný zájem na obecném užívání takové komunikace. Tento zájem spočívá právě v nezbytné komunikační potřebě, kterou by tato komunikace zajistila, za předpokladu, že neexistují komunikační alternativy, o nichž je možné ještě rozumně uvažovat. Jak totiž vyplývá z definičních znaků účelové pozemní komunikace (§ 7 odst. 1 věta první zákona o pozemních komunikacích), a vůbec z institutu jako takového, jejím primárním smyslem je zajištění přístupu vlastníků k jejich nemovitostem. Vhodnými alternativami nicméně obecně mohou být i ty, které představují zhoršení komunikačních možností (např. co do vzdálenosti přístupu). Zjišťování existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby tedy musí být v souladu se zásadou proporcionality omezení vlastnického práva nedílnou součástí postupu silničního správního úřadu v řízení o deklaraci existence veřejně přístupné účelové pozemní komunikace. Existenci nezbytné komunikační potřeby je přitom vždy třeba zkoumat v každém konkrétním případě, na základě analýzy jednotlivých komunikačních možností v daném území - to je úkolem silničního správního úřadu.

NSS ve výše citovaném rozsudku (bod 37) také uvedl: „Pokud totiž u komunikace, o jejímž charakteru se vede spor, nedojde (vedle naplnění zákonných pojmových znaků) ke zjištění nutné a nenahraditelné potřeby, nebude se vůbec jednat o komunikaci v režimu zákona o pozemních komunikacích. Taková komunikace bude v dispozici svého vlastníka; fakticky již nebude možné hovořit o dopravní cestě určené užití vozidly a chodci, neboť o dalším užití této komunikace (včetně jejího event. zrušení) bude rozhodovat vlastník sám.“

Žalovaný ani obecní úřad se prokázáním podmínky nutné, ničím nenahraditelné potřeby komunikace na pozemku parc. č. x dostatečně nezabývali. V I. výroku rozhodnutí konstatoval obecní úřad, že „na pozemku p. č. x se nejméně od r. 1963 nachází veřejně přístupná účelová komunikace“ a to v části, kterou v tomto výroku specifikoval. Nezabýval se však tím, zda veřejně přístupná účelová komunikace existovala již v době vzniku komunikace na pozemku parc. č. x a zda existuje nutná, ničím nenahraditelná komunikační potřeba nyní na části této komunikace, kterou vlastník pozemku zahradil. Obecní úřad v rozhodnutí konstatuje, že na uvedené části pozemku parc. č. x veřejně přístupná účelová komunikace neexistuje, ale nezabýval se komunikační potřebou na této části komunikace a stejně tak se nezabýval komunikačními možnostmi v daném území. Např. se nezabýval komunikačními možnostmi na komunikaci na části pozemku parc. č. x, která vede severním směrem, souběžně s částí komunikace na pozemku parc. č. x, kterou vlastník pozemku zahradil. Odůvodnění tohoto data lze vyčíst z části odůvodnění, která se vztahuje ke korespondenci mezi DRB a některými chataři, dopisy ze dne 18. 4. 2011 a ze dne 5. 5. 2011. Zde obecní úřad uvedl, že z dopisu chatařů vyplývá, že parcelace předmětného území proběhla kolem roku 1962, kdy byla zřízena veřejně přístupná účelová komunikace na pozemku parc. č. x. Obecní úřad se však už nezabýval tím, zda je tento uváděný rok datem, kdy opravdu komunikace vznikla a zda se jednalo už v době jejího vzniku o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Zjištění těchto skutečností je potřebné pro posouzení žádosti žalobkyně o deklaraci pozemku parc. č. x jako veřejně přístupné účelové komunikace, neboť jak sám obecní úřad v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, „soudní praxe je ustálena v názoru, že jakmile komunikace na pozemku vznikne, nemůže být svévolně z vůle vlastníka zrušena. Také každý další vlastník pozemku je souhlasem svého předchůdce vázán“. Ve správním řízení je tedy třeba zjistit, zda a kdy vznikla předmětná komunikace na celém pozemku parc. č. x, to znamená, že je nutno prokázat nejen, kdy vznikla komunikace jako taková, ale i kdy vznikla, pokud vznikla, na tomto pozemku veřejně přístupná účelová komunikace, jejímž jedním ze znaků je, že splňuje podmínku nutné, ničím nenahraditelné potřeby. Je přitom třeba dodat, že zjišťování nezbytné nutné komunikační potřeby v sobě nezahrnuje zajištění alternativy

stejných kvalit jako má prověřovaná komunikace. Pojem „nezbytně nutná komunikační potřeba“ zahrnuje možnost dojít nebo dopravit se (včetně možnosti dojet autem) z jistého místa do místa druhého, přičemž tato možnost je prvořadá. Určité standardy této možnosti však v případě, že se prověřuje možnost dopravy vůbec a její nezbytnost, není nutné dodržet. Pokud je komunikace, která je prověřována, pouze jednou z možností přístupu a byla by volena pouze ze zvyku a z pohodlnosti, bez ohledu na oprávněné zájmy vlastníka samého, nemůže se jednat o veřejně přístupnou účelovou komunikaci a námitky žalobkyně nemohou obstát. V souvislosti se zjištěním, zda a odkdy byla na pozemku parc. č. x veřejně přístupná účelová komunikace, bylo třeba také zjistit, jak byla daná lokalita dostupná v době, kdy komunikace vznikala a odkdy se veřejně přístupná účelová komunikace nacházela na pozemku parc. č. x, zda se od jejího vzniku skutečně jednalo o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, za jakým účelem vznikla a případně, zda plnila funkci veřejně přístupné účelové komunikace v době svého vzniku sama, nebo současně s komunikací na pozemku parc.č. x. Je třeba dodat, že pro posouzení skutečnosti, zda se na pozemku, nebo jeho části, nachází veřejně přístupná účelová komunikace, není rozhodující, zda se žalobkyně na komunikaci, která je alternativou k prověřované komunikaci, se svým automobilem otočí. Rozhodující je, že má ke svým nemovitostem zajištěn příjezd.

Dále žalobkyně považuje za nesprávný závěr správních orgánů, že na části pozemku parc. č. x vymezené v napadeném rozhodnutí pod bodem 2., se nenachází veřejná účelová komunikace od 21. 2. 2011. Nesouhlas s tímto závěrem odůvodnila tím, že není pojmově možné, aby veřejně přístupná účelová komunikace přestala mít tento charakter pouze na základě převodu vlastnického práva k pozemku, na kterém je umístěna. Námitku žalobkyně, pokud jde o datum, od kdy se nenachází veřejně přístupná účelová komunikace na části pozemku parc. č. x specifikované ve 2. části výroku rozhodnutí, shledal soud důvodnou.

Závěr správních orgánů, že na pozemku parc. č. x v části specifikované ve 2. výroku rozhodnutí obecního úřadu, se od 21. 2. 2011, kdy došlo podle názoru obecního úřadu k převodu vlastnictví pozemku parc. č. x, nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, je nesprávný. (Zde soud musí dodat, že vzhledem k tomu, že tento závěr správního orgánu považuje za nesprávný, nezkoumal již, zda uvedené konkrétní datum vzniku vlastnictví K. V., je správný). Rozhodnutí, že od 21. 2. 2011 se na části pozemku parc.č. x již nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, obecní úřad odůvodnil tím, že v části, kde komunikace na pozemku parc. č. x sousedí s parcelami p. č. x, které jsou ve vlastnictví K. V., již nezajišťuje přístup a příjezd k cizím nemovitostem a to ode dne, kdy se K. V. stal vlastníkem parc. č. x. Zde je třeba uvést, že jednou udělený souhlas s užíváním účelové komunikace veřejností právním předchůdcem současného vlastníka, nelze odvolat. Změnou vlastnictví předmětného pozemku nemůže dojít k zániku souhlasu s užíváním účelové komunikace jako veřejně přístupné, neboť souhlas dřívějšího vlastníka s takovým užíváním přechází na nového nabyvatele. Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 268/06 ze dne 9. 1. 2008 uvedl v bodě 38: *Ústavní soud akceptuje v obecné rovině názor Nejvyššího soudu, že omezení vlastnického práva k pozemku ve formě veřejného přístupu na tento pozemek je způsobilé přecházet z vlastníka na vlastníka a že není třeba souhlasu nového vlastníka, pokud byl souhlas udělen vlastníky předchozími. Tento závěr jistě platí tam, kde dochází k převodu vlastnického práva mezi soukromými subjekty a kde nový vlastník pozemek přejímá do vlastnictví s vědomím, že vlastnické právo je již takto omezeno.*

V daném případě je tedy splněna podmínka souhlasu vlastníka pozemku parc. č. x, na kterém se účelová komunikace nachází, s jejím veřejným užíváním, je proto

nezbytné zkoumat naplnění poslední podmínky, podmínky nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby, jak soud vysvětlil shora.

Je třeba podotknout, že uživatelé účelových komunikací si často vykládají souhlas původního vlastníka pozemku, na kterém se účelová komunikace nachází, v rozporu s jeho zájmem a jednoznačně účelově ve svém zájmu vlastním, jako souhlas k neomezenému a bezplatnému využívání cizí pozemku. Z tohoto důvodu je třeba v řízení o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace zkoumat, zda pozemek nebo jeho část slouží uspokojení nezbytné komunikační potřeby veřejnosti.

Pokud jde o námitku žalobkyně, že správní orgány nesprávně uvedly, že pozemky parc. č. xxx jsou ve vlastnictví téže osoby, přičemž ve skutečnosti je ve vlastnictví K. V. pouze pozemek parc. č. x, kdežto ostatní uvedené pozemky jsou buď ve společném jmění K. V. a jeho manželky nebo v jejich podílovém spoluvlastnictví, tato námitka není důvodná. Skutečnost, zda předmětné pozemky jsou ve vlastnictví samotného K. V. nebo ve spoluvlastnictví s jeho manželkou, nemá v současné době pro posouzení existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. x, žádný vliv.

K námitce žalobkyně, že na pozemek parc. č. x není přístup po komunikaci na pozemku parc. č. x, musí soud uvést, že tento pozemek není ve vlastnictví žalobkyně a tedy probíhajícím řízení o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace nemohou být nijak dotčena její práva k tomuto pozemku. Její námitka je tedy nedůvodná.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s., zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tomto řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu. Ve věci rozhodoval soud bez jednání, jelikož účastníci s takovým postupem nevyslovili nesouhlas podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně jako úspěšná ve věci má právo na náhradu nákladů řízení spočívající v náhradě soudního poplatku ve výši 3000,-Kč a náhradě odměny advokátky za poskytnutí právní služby za dva úkony a dvakrát paušál + DPH 21%, celkem za právní službu 8.228,-Kč, celkem náklady řízení 11.228,-Kč.

O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť v řízení jim neuložil žádnou povinnost.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. října 2017

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
B. K.